

него на колени, а стои съвършено спокойно и гледа на него, шаха, като равенъ на себе си? Али Керимъ оскърби негово величество, Надира Щастливца . . . Него, комуто никой никога до сега не е нанасялъ никакво оскърбление, такава кръвна обида а и самъ той не е давалъ възможность никому въ свѣта да го оскърби, още по-вече на единъ неговъ подчиненъ . . . И при това публично . . . Яростъ кипна въ гърдитъ на шаха . . . Блѣдността на лицето му изчезна, то се зачърви отъ сдържанъ гнѣвъ и прочитъ му, тъй прѣкрасни до скоро, се налѣха съ кръвъ и загорѣха като два разпалени вжглени.

— Далечъ отъ прочитъ ми! Вземете го! — бѣсно извика шахътъ, като сочеше на стареца, и гласътъ му като грѣмъ се понесе подъ сводоветъ на залата, като направи да потреператъ отъ ужасъ всички тамъ, съ изключение на Али Керимъ.

— Въ подземieto! А слѣдъ три дни — наказание: да му се отсѣче главата и се постави надъ вратата на главната градска кула . . . Нека хищнитѣ птици изкълватъ безсрамнитѣ му очи, нека разкъсатъ въ части дръзкия му проклѣтъ езикъ! Нека...

Но гласътъ се задуши отъ яростъ и не можѣ да каже ни дума повече. Мълкомъ само махна той съ ржка на стражата.

Войници съ оголени ножове се хвърлиха врѣхъ стареца, хванаха го и го помъкнаха вѣнъ отъ залата, като звякаха съ оржията си. Замъкнаха го въ подземieto, дѣто го и затвориха. А тамъ бѣше душно, влажно, тъмно: ни единъ свѣтълъ лжчъ, а отъвратителни години пълзѣха по земния подъ.

Слѣдъ като изведоха Али Керима, шахътъ посидѣ още минута мълчишкомъ на трона, като съ